

Lampiččina cesta

Luisa Jirsová (2024, 2. C)

Jsem slečna Stolní. Nebo by to tak aspoň mělo být, protože celé mé jméno zní Lampa Stolní. Často mi ale taky říkají Lampička. Dříve jsem bydlela u rodiny Tužkových, kde jsem to měla docela ráda. Sloužila jsem jako svítidlo u stolu nejstarší dcery pana a paní Tužkových, holky jménem Hanka. Hance jsem sloužila věrně, pečlivě jsem svítila na její domácí úkoly, smála se nad jejími malůvkami a někdy jsem se dokonce podívala na film! Ale jednou musel přijít osudný den. V ten den měla Hanka oslavu a já se těšila, až si prohlédnu dárky, které dostala. Nejvíc mě zaujala obrovská modrá krabice s růžovou mašlí a zlatým nápisem: Pro Hanku. Nejdříve rozbalila nové pastelky, polštářek s pejskem, lístek na koncert s její oblíbenou skupinou, bonboniéru a šaty s květinama, a pak přišla na řadu ta velká krabice. Byl v ní pes, který svítil! Uměl svítit bíle, žlutě, duhově, a i blikal! Toho Hanka přivítala zvlášť velkým úsměvem. Bude mi svítit, bude svítit! Radovala se. „A, a co já? Myslela jsem si v tu chvíli.“

Na to samé zřejmě myslela i paní Tužková, Haničko, jsme moc rádi že se ti pejsek líbí, ale co s tou starou Lampičkou? Dlouhé ticho. „Co se mnou udělají? Kam mě strčí?“ A co kdyby, napínala mě paní Tužková, kdybychom ji dali babušce? Babuška je maminka paní Tužkové, jmenuje se Květoslava Noháčková, ale nikdo jí nikdy neřekne jinak než babuška. Teda, kromě mě. Já jí říkám stará paní Noháčková. Bydlí v malém bytečku v osmém patře paneláku na velkém sídlišti. Nikdy jsem tam nebyla, ale viděla jsem odtamtud spoustu fotek. Těším se až si na to posvítím naživo. Ale jen škoda že nezůstanu s Hankou. Doufám, že mě přijede někdy navštívit. Dali mě do velké krabice vystlané senem abych se neotloukla. Pak zavřeli kufr auta, kam mě položili a sami si sedli dopředu.

Nevím jak dlouho a kudy jsme jeli, ale najednou jsme byli na sídlišti a zvonili před babuščiným panelákem. Dále, ozval se z telefonu na dveřích hlas. Vstoupili jsme. Za dveřmi stály dlouhé betonové schody a taková zvláštní ozvěna. Vstoupili jsme do výtahu a za chvíli už jsme klepali před bílými dveřmi, které patřily staré paní Noháčkové.

Otevřela nám malá stařenka s bílými vlasy v nepovedeném drdolu, s růžovou krajkovou zástěrou a velkými brýlemi. Usmála se, políbila Hanku na čelo a vtáhla všechny dovnitř. Usadila rodinku do obýváku na pohovku a sama vlezla do velikého ušáku, kde málem nebyla vidět. Rozpovídali se o počasí, Hančině škole, a pak konečně i o mně. Stará paní Noháčková se sice netvářila na oprýskanou lampu, na mě, tak moc nadšeně, ale nakonec si mě vzala. Když se návštěva schýlila ke konci, stará paní Noháčková šla vyprovodit mou bývalou rodinu

před dům a mě, k mému překvapení, vzala s sebou. „Hodlá mě ještě Hance vrátit?“ napadlo mě hned. Ale houby s octem. Za chvíličku už Hanka seděla v autě a já se jen smutně dívala, jak se vzdalují směrem k jejich čtvrti.

Za chvíli se stará paní Noháčková obrátila, ale nemířila k mému paneláku, čím víc se blížila k lampě, na které bylo spousta plakátů na zítřejší koncert, na který dostala Hanka lístky, a odpadkový koš. Dříve, než mě mohlo napadnout to nejhorší, se rozhostila tma. Hned jsem věděla, co se stalo. Skončila jsem v obyčejném odpadkovém koši jako nějaký obal od zmrzky nebo prošlý bonbon. A hlavně jsem se začala dusit. „Babizna jedna,“ procedila jsem skrz žárovku. Pak už jsem ale nemohla nic říct, někdo do koše vysypal asi tunu dalších věcí a mně se začalo mlžit před očima. Myslela jsem si ještě „Hloupá bába, pojd'te mě někdo zachránit, Hanko, rychle...“ A pak už nic. Tma. A pak bílé světlo. A jinak nic.